

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 11Csp/73/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820201622
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Dudič
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2020:7820201622.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava v spore žalobcu Š. Z., D.. XX.X.XXXX, N. U. XXX, XXX XX A., zast. Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 500,00 eur, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 7.5.2020 domáhal od žalovaného priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur. Svoju žalobu odôvodnil skutočnosťami, že žalobca uzatvoril dňa 7.12.2012 so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn.: 12Csp/77/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZSÚ“) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade teda žalovaný porušil práva žalobcu (porušenie bolo právoplatne Krajským súdom potvrdené). Žalobca tak splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ďalej len „ZoOS“). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Žalobca s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je žalobca toho názoru, že primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500 eur, ktorá je primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má žalobca za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom

priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom, žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite, zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu, žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov, žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť žalovaný však ostal pasívny, žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdnu sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny. Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má žalobca za to, že suma vo výške 500 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Ako dôkazy žalobca predložil rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 12Csp/77/2017-65 zo dňa 15.1.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/199/2018 zo dňa 20.6.2019 a predsporovú výzvu zo dňa 8.1.2020.

2. Súd Platobným rozkazom č. k. 11Csp/73/2020-42 zo dňa 12.5.2020 žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením.

3. Žalovaný v lehote na podanie odporu podal dňa 30.5.2020 odpor proti platobnému rozkazu. Žalovaný s tvrdeniami žalobcu nesúhlasil. Poprel splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 ZoOS. Uviedol, že z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa a zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 ZoOS. Žalobca neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396 eur. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje

žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Poukázal ďalej na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, (napr. konanie pod sp. zn. 11Csp/68/2020 a 11Csp/73/2020). Už z časového hľadiska je zrejmé, že ide o ciele podávanie samostatných žalôb bez toho, aby k tomu bol oprávnený dôvod. Žalovaný tiež namietal aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobca neudelil splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

4. V dôsledku podaného odporu súd uznesením, č. k. 11Csp/73/2020-63 zo dňa 03.06.2020 zrušil platobný rozkaz č. k. 11Csp/73/2020-42 zo dňa 12.05.2020. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2020.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému odporu uviedol, že „multiplikovanie“ súdnych sporov, ktoré žalovaný namietal je neopodstatnené, nakoľko aj zo strany žalovaného došlo k uzatváraniu rôznych úverových zmlúv so žalobcom v ten istý deň a právne predpisy takúto možnosť nezakazujú. Žalobca si preto uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie z každej zmluvy samostatne. Žalobca ďalej poprel tvrdenia žalovaného o nesplnení zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva. Poukázal na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobca dôkazom (pripojením právoplatného rozhodnutia) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného. Okresný súd Rožňava rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktoré je základom pre daný spor, vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatňoval svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal ďalej na rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.5.2017. K výške primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 a Krajského súdu Prešov sp. zn.: 7Co/350/2015 zo dňa 31.3.2016. Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 5Co/934/2015 zo dňa 29.6.2016. Krajského súdu Prešov sp. zn.: 11Co/56/2016 zo dňa 2.5.2017, sp. zn.: 20Co/107/2013 zo dňa 27.3.2014 a sp. zn.: 19Co/169/2016 zo dňa 11.4.2017 a ďalšie. K určeniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že za východiskový bod možno považovať hroziacu ujmu žalobcovi reálne hroziacu t.j. suma 4.182,57 eur (ako strop finančnej satisfakcie) vypočítaná ako súčet sumy, ktorá bola zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená 3.375,54 eur, čo je viac ako bol zmluvne žalobca zaviazaný k celkovej čiastke zaplateniu po odpočítaní - 1.284,25 eur sumy žalovaným reálne poskytnutej teda 2.091,29 eur) a 2.091,29 eur (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma). Takto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie). V riešenej veci ide teda o sumu 4.182,57 eur. Na základe uvedeného, s prihliadnutím na vyššie uvedené, žalobca považuje za plne primerané požadovať od žalovaného sumu 500 eur ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi.

6. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu reagoval opätovným popretím uplatneného nároku, nepreukázaním skutočností, ktoré by odôvodňovali žalobnú požiadavku pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/91/2012. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 7.8.2020. Na pojednávanie sa nedostavil žalobca ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 30.6.2020, pričom súhlasili aby súd rozhodol v ich neprítomnosti. Na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí rovnako tak svoju neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 15.7.2020 a ktorí súhlasili s

vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti z dôvodu hospodárnosti. Súd preto v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, žalovaného a ich právnych zástupcov.

8. Súd vykonal dokazovanie v súlade s § 204 CSP, a to oboznámením sa so žalobou a listinnými dôkazmi - rozsudkom Okresného súdu Rožňava č.k. 12Csp/77/2017-65 zo dňa 15.1.2018, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co/199/2018 zo dňa 20.6.2019 a predsporovou výzvou zo dňa 8.1.2020 a zistil tento skutkový stav:

9. Okresný súd Rožňava rozsudkom č.k. 12Csp/77/2017-65 zo dňa 15.1.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/199/2018 zo dňa 20.6.2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy za čas od 30.1.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 92 %. Ako vyplýva z uvedených rozhodnutí, predmetom sporu bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 7.12.2012. Súdny odôvodnení rozhodnutí konštatujú, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, pretože v dôsledku absencie podstatných náležitostí Zmluvy o revolvingovom úvere, je Zmluvu nutné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Povinnosťou žalobcu bolo teda vrátiť žalovanému sumu poskytnutého úveru 1.284,25 Eur. V zmysle Prehľadu platieb k Zmluve č. XXXXXXXXXX vyplynulo, že žalobca zaplatil na úver sumu 3.375,54 eur. Rozdiel predstavuje sumu 2.091,29 eur. K rozdielu uplatnenému žalobcom a k zistenému rozdielu podľa prepočtu súdu, žalobca uviedol, že súčasťou prehľadu vykonaných úhrad nie je jedna splátka, ktorá bola vyplatená v hotovosti, ale doklad o jej výplate žalobca nevedel preukázať. Keďže zaplatenie sumy v hotovosti nebolo žalobcom preukázané, súd v tomto rozsahu nepovažoval nárok za dôvodný. Súd prvej inštancie preto správne vyhovel žalobe o bezdôvodnom obohatení, keď zistil, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eur a žalovaný prijal úhrady titulom splátok úveru v sume 3.375,54 eur. Vzhľadom na uvedené tak došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného v rozsahu 2.091,29 eur (3.375,54 eur - 1.284,25 eur). Súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, ak zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 2.091,29 eur predstavujúcej jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Obč. zákonníka.

10. Výzvou zo dňa 8.1.2020 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 500 eur lehote 3 dní od doručenia tejto výzvy.

11. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobnému návrhu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia právne uzatvára:

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „ZoOS“) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu ZoOS, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadostučinenie priznané v relutárnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi,

resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, sa javí byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V tomto prípade však ale musí byť splnená podmienka na priznanie primeraného zadosťučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie. V tejto súvislosti poukazuje súd na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom NSSR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy..." Teda bolo povinnosťou žalobcu - spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadosťučinenia od porušiteľa, aby preukázal, že si ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č. 129/2010 Z.z. Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia. Žalobca dôkazmi preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označili v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na ich strane. Žalobca v konaní uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 posledná veta ZoOS, ktorý nárok súd uznal za dôvodný. Žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva osobitnými predpismi (Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch) a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Súd uplatnenú výšku zadosťučinenia 500 eur považuje za primeranú výšku úveru, morálnej a majetkovej ujmy žalobcu. K námietke žalovaného k „multiplikovaniu“ súdnych sporov zo strany žalobcu má súd za to, že táto je právne bezvýznamná. K námietke žalovaného, že žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, súd uvádza, že žalobca platne udelil plnomocenstvo dňa 24.2.2017 JUDr. Vladimírovi Sidorovi, advokátovi so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec. Predmet plnomocenstva je definovaný „vo všetkých veciach týkajúcich sa Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX...“. Žalobca si uplatnil v tomto spore nárok na primerané finančné zadosťučinenie vyplývajúce zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorá bola predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Rožňava č.k. 12 Csp/77/2017, ktorého výsledkom bolo judikovanie konkrétneho nároku z porušenia práva v prospech spotrebiteľa z tejto zmluvy a ktorý založil nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ZoSP. Námietku žalovaného preto súd považuje za

bezpredmetnú. Na základe uvedených skutočností v súlade s citovanou právnou úpravou súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate rozsudku.

14. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná stane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Rožňava písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, CSP).

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané (§ 127 a § 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.